

Hondenliefde

Hij ziet haar zitten achter de vensterruiten. Een klein vrouwtje met grijs haar, een brilletje op. Met niets ziende ogen kijkt ze hem aan. Er is geen blijk van herkenning. Hoe lang al niet? En toch, elke middag stapt hij op zijn fiets. weer of geen weer. Om haar te bezoeken. Zijn liefste. Bijna vijfenveertig jaar hadden ze samen in hun gezellige flat in Eindhoven gewoond. Ingericht met antiek, daar was ze dol op geweest. Tot alles anders was geworden.

Het begon allemaal toen Tessa de hond onder een auto was gekomen en aan de gevolgen daarvan uiteindelijk stierf. Ze was zo dol geweest op Tessa. In hun kinderloze huwelijk was de hond belangrijk geworden. Er waren altijd honden geweest die veel vreugdevolle jaren hadden geschonken. En uiteindelijk door ouderdom of een hondenkwaal stierven. Verdrietig. Maar nooit was er zo'n innige band als met Tessa. Dat was totaal anders geweest. Ze hadden met elkaar afgesproken dat dit toch wel echt hun laatste hond moest zijn. Ze werden al oud. Als hun wat overkwam wie zou er dan voor de hond zorgen? Tessa was nog een jong beest en kon nog heel wat jaartjes bij hen door brengen. Zij was dol geweest op Tessa. Tot zij op een dag ontsnapt was aan haar aandacht. De voordeur uit was gerend... zo pardoes de straat op. De remmen van de vrachtwagen piepten doordringend. Gevolgd door een kort maar heftig gejang. Zij was de voordeur uit gerend en lag op haar knieën naast Tessa. Ze had haar opgetild en op een deken in de auto gelegd. Zo waren ze naar de dierenarts gereden maar het mocht allemaal niet meer baten. Tessa was te zeer verwond geraakt. En dat had haar hart verwond. Ze veranderde van vrolijk en levenslustig in een sombere terug getrokken vrouw.

Ze vergat dingen, dingen die zo gewoon waren geweest. Als er eten op het fornuis stond vergat ze dit ook. Vaak aten ze toen een aangebrande hap. Ze had er altijd behagen in geschept om er mooi uit te zien. Heur haar netjes, een mooie jurk aan met bijpassende sieraden. En als hij haar daar een compliment over gaf dan straalde ze. Maar ze had er geen interesse meer in. Hij verweet het aan het verlies van Tessa. Maar het verslechterde in plaats van dat het de goed kant op ging. Hij wist niet meer wat te doen en uiteindelijk raadpleegde hij hun huisarts. Die verwees hen naar het ziekenhuis en na veel onderzoek kwam de uitslag. Dementie.....

Dementie en hij had gedacht dat het van haar verdriet om Tessa kwam. Wat er toen door hem heen ging....Tranen had hij gehuild. Tranen om haar maar ook om hem. Hoe moest het nu met hun tweeën? Hij durfde haar geen moment alleen te laten. Bang voor dat wat kon gaan gebeuren. Hij hield zo veel van haar dat hij besloten had om zelf de zorg te dragen.. Tot die dag dat hij gevallen was en zijn heup had gebroken. Toen kon het niet langer. Hij werd opgenomen in het ziekenhuis, zij in het verpleeghuis. Gescheiden door dat wat het leven soms ook geeft.

Dat alles was al weer een paar jaar geleden. Hij kon zich weer zelfstandig redden. Zij bleef wonen in het verpleeghuis. Elke dag kwam hij haar opzoeken. En soms zei ze: "Piet ben jij er? Ik heb je zo gemist". Ja, hij miste haar ook. Hij miste wie zij ooit geweest was. De jonge vrouw die hij ooit lang geleden had ontmoet bij de studentenvereniging. Er was niet gelijk de klik geweest. Ook al was hun eerste gesprek fijn. Later hadden ze elkaar nog eens getroffen. Toen bleek dat ze allebei van roeien hielden besloten ze om hun eerste vaartocht samen uit te voeren. Van lieverlee waren dit meer gezamenlijke uitjes geworden. Hij was verliefd op haar en had het gevoel dat zij hem ook niet onberoerd liet. Toen hij daar op een avond op gezinspeeld had vonden hun lippen elkaar als bijna vanzelf. Ze werden een stelletje. Verkering hebben noemden ze dat toen nog. En een paar jaar later waren ze getrouwd. Tot hun grote verdriet bleef hun huwelijk kinderloos. Maar ze hadden elkaar.

Nu zegt ze soms: "Piet, waar was je nu? Je bleef zo lang weg". Dan denkt hij: "Ach lieverd, kwam jij maar terug".

Hij voelt zich eenzaam zonder haar. Hij loopt er lang over na te denken. Maar besluit dan toe te geven aan de wens van zijn gedachten. Hij koopt een hond. Het is geen Tessa. Hij is veel kleiner. Bram is een langharige teckel. Lief en bedaard omdat hij ook al wat ouder is. Piet houdt van Bram, aan hem heeft hij wat afleiding. Duren de dagen niet zo lang. Komt hij er nog eens uit. Bram zorgt daar wel voor. Samen met Bram kan hij het leven wel weer aan. En zo besluit hij om Bram ook eens mee te nemen naar het verpleegtehuis. Mee, naar zijn lieve vrouw. Misschien vindt ze dat wel leuk.

Ze zit weer in haar stoel voor het raam te dutten als hij binnen komt met Bram. Met haar levenloze ogen kijkt ze hem aan. Hij zet Bram bij haar op schoot. En dan gebeurt er een wondertje. Haar ogen gaan stralen, haar handen gaan strelen. "Piet, wat maak je mij blij met deze hond." Alsof er niets aan de hand is.....